

PURE BLUES EN MEER OP DEBUUTALBUM JOHNNY FEEL GOOD

In het tourcircuit maken ze al vele jaren naam. Nu is er de eerste cd en die is live opgenomen in de studio. Verder geen poespas en het resultaat is puur oftewel geen namaak. Heel dicht bij een live optreden dus. Tien eigen composities staan op 'Age Is Just A Number' en in het verlengde van de blues is er ook boogie woogie (piano blues) te horen.

Tekst Jelle Edelenbosch

Gitarist Johnny Laporte is de naamgever van de groep. Hij is al tientallen jaren actief in het blues genre en dat geldt ook voor zijn muzikale makkers. Johnny Feel Good bestaat verder uit Armando Jansen, gitaar, Art Bausch, drums, Mark Harmsma, bas, Pim Spetter, piano en Jan Blaauw, zang. Met de titel van de cd bagatelliseren ze terecht hun leeftijd. De duvel is oud, maar deze muzikanten niet. Vol oudere jongeren elan gaan ze los.

GROTE ROL

Opvallend is de grote rol die Pim Spetter op de voor- en achtergrond speelt. Zijn gedegen pianospel is één van de pijlers van de band. Openingsnummer 'You've Gotta Rumble' is vrolijk en maakt het belang van een goede basis duidelijk. De gitaar- en piano solo maken het af. Die lijn wordt doorgetrokken in 'I Want To Show You' met ook doeltreffende soli.

Ja, en dan 'The Gates Are Open'. Dit slow blues lied raakt me. Een hoogtepunt. Doeltreffend met geen noot te weinig of te veel. De zalvende stem van Jan Blaauw. Een subtiele gitaarsolo. De meanderende baspartij van Mark Harmsma. Wonderschoon. Vervolgens 'You Don't Know Nothing' met het ultieme blues patroon. Heerlijk loom en daar is de piano weer. De stem die het opzoeken van de grenzen niet schuwt.

HAAKS

'Dream Ride', inclusief boogie woogie intro, staat haaks op de cd-titel. De tekst gaat over voor mij bekende ouderdomsveranderingen. Kwaaltjes, ouderdomsvlekken, grijze haren, rimpels en haargroei vanuit de oren om er enkele te noemen. Vreemd genoeg wieg (gelukkig lukt dat nog) je wel mee op de muziek. 'Get Me Some Juice' gaat weer in een hogere versnelling. De beide gitaristen leven zich uit en geven elkaar de ruimte.

Op 'Steel Trap Mind' worden ook de gitaarpedalen ingetrapt en is er meerstemmige zang. Variatie voldoende, een intro met soulgevoel en de baslijn is het vermelden, maar zeker ook het beluisteren waard.

OPSTUWEND

'How I Ended Up Here' is opstuwend en daaraan levert Art Bausch een belangrijke bijdrage. Laat maar trillen die bekkens. 'Meet You In LA', inclusief krasse taal, laat horen dat de drummer ook beheerst prima uit de voeten kan. De gitaarsolo is likkebaardend lekker.

Slotstuk 'All You've Got' slaat de spijker op de kop. De band heeft zich gegeven en met het resultaat kun je thuiskomen en de wijde wereld in. Het eerste hebben ze gedaan en met het tweede zijn ze volop bezig. Weer terug in het vertrouwde tourcircuit.

